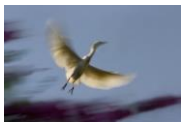
יום ו', לִ' בתשרי א' דר"ח חשון תשע"א (07 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"עוֹלָם חֶסֶד יִבָּנֶה..." [תהלים פ"ט 3]

"וּמִכֹּל-הָחַי מִכָּל-בָּשָׂר שְׁנַיִם מִכֹּל תָּבִיא אֶל-הַתֵּבָה--לְהַחֲיֹת אִתָּךְ זָכָר וּנְקֵבָה יִהְיוּ. מֵהָעוֹף לְמִינֵהוּ וּמִן-הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ מִכֹּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ--שְׁנַיִם מִכֹּל יָבֹאוּ אֵלֶיךָ לְהַחֲיוֹת. וְאַתָּה קַח-לְךָ מִכָּל-מַאֲכָל אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְאָסַפְתָּ אֵלֶיךָ וְהָיָה לְךָ וְלָהֶם לְאָכְלָה." [בראשית ו' 19-21]

"וַיִּמַח אֶת-כָּל-הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד-בְּהֵמָה עַד-רֶמֶשׂ וְעַד-עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן-הָאָרֶץ וַיִּשָּׁאֶר אַךְ-נֹחַ וַאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה." [שם ז' 23]

§§§§§§§§§§§§§§§§§

= האחד ששרד. איש אחד, משפחה אחת. האחד, שלא נכנע לאופנות החדשות. הוא ניצל. בו התמקדו באותה שעה כל התקוות.

למרבה הפלא, כרך האלוקים את הצלתו בתנאים קשים. במשך שנה שלמה (שאגב, האם ידע נח כמה זמן יימשך המבול ...?!) הוטל עליו לצוף על פני מי התהום שגאו בתוך תיבה סגורה, בחברת כל ממלכת החי. חבריו ושותפיו למסע ההצלה היו פילים, ג'ירפות, קופים ונמרים, חזירי בר ותרנגולות בית, הינשוף והיתוש ובעצם – מי לא?

וזו השאלה הנוקבת: **מדוע בחר האלוקים – הכל יכול – בדרך הצלה זו**? לאחר עיון מסתבר ש**לא היתה זו תיבת הצלה** כי אם **תיבת מבחן**. מבחן לנח ולמשפחתו. מבחן, שהיתה תוצאה הגיונית של שואת המבול, אשר השתוללה באותה עת מסביב לתיבה.

שכן, פגישת ניצולים זו כפתה עליהם מושג שנשכח – **חיים משותפים**. בכורח המציאות קלטו מחדש מושגים וערכים, שנשחקו באותה תרבות וחברה ששקעו. תוך התנסות מתמדת למדו יום יום כי חיים משותפים ייתכנו רק אגב וויתור הדדי והכרה בקיומו של הזולת. בתנאי התיבה, כל נסיון להעדפת ה"אגו" הפרטי היה גורם להם להתפוצצות מיידית. אז הבינו ולמדו על בשרם, מה הביא את החורבן של בני דורם. האלוקים העמידם אפוא במבחן החסד. אם יעמדו בו, ירכשו מחדש את העקרון החשוב, שעליו תיכון חברת העתיד שעליהם לייסד.

נח אכן עמד במבחן. הוא מיצה אותו עד תום. בכך הצדיק את האימון שנתן בו האלוקים – שהפכו ליוצר האנושות השניה.

וכה הם דברי המדרש:
"... כל אותן שנים עשר חודש שהיה נח בתיבה לא ראה שינה, לא הוא ולא בניו. לא ביום ולא בלילה. שהיה עוסק וזן את הבריות שעמו. והיה מגיש לכל בהמה, חיה ועוף את אכלם כלימודם, ובשעות שהם למודים לאכול. יש בהמה שהיא אוכלת בשעה אחת ביום ויש בשתים, ויש בשליש הלילה ויש בחצות ויש בקרות הגבר, והיה נותן לכל – מזונו בשעתו. ... פעם אחת שהה (איחר) נח לזון את הארי, הכישו הארי ויצא צולע..." [על-פי מדרש תנחומא, נח פרק ט']

נעקוב נא מעט בעיני הדמיון אחר נח ובניו, הרצים מבהמה אחת לחברתה, מן החיות אל העופות, כדי לעמוד בלוח הזמנים של סעודותיהם. יום אחר יום ולילה אחר לילה – במשך שנה שלמה. נעקוב ונבחין כי אכן קלט נח את ה"מסר" והבין היטב, מדוע בחרה ההשגחה העליונה להצילו דוקא בדרך זו.

מתחת לתיבה, בעומק של מאות מטרים, מוטלות גוויותיהם של בני דורו שטבעו. אלה, שהשתיתו את חברתם על האנוכיות הגסה, המצמיחה כל רע. והנה, דוקא בשעה שבה מתמצה דין העולם, חייב היה הניצול היחידי להוכיח כי ראוי הוא להצלה זו. להוכיח **במעשים**, ולא במלים. כי (רק) המעשה המוחשי מצביע על מהות האדם.

נח הפגין מסירות נפש יוצאת מן הכלל בעבור הזולת, ובתנאיי התיבה הקשים מימש את תכונת החסד, שקיננה בלבו. יש סיכוי אפוא לעולם החדש, המתדפק על דפנות התיבה. =

['פרשה ופישרה' – מ. גרילק]

חודש טוב ושמח, ושבת שלום ומבורך,
ברברה ומרדכי

"מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים--אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי-יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם ה'." [תהלים צ"ג 4]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ששי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{56}	(י-ם): 16^{40}	(ת"א): 16^{55}	(חיפה): 16^{46}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{53}	(י-ם): 17^{51}	(ת"א): 17^{52}	(חיפה): 17^{51}

פרשת השבוע: "נֹחַ" [בראשית ו' 9 – י"א 32]

יום נעים, חודש טוב ושבת שלום ומבורך!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.